

Русалка (Переклад О. Грязнова)

Олександр Пушкін

РУСАЛКА

БЕРЕГ ДНІПРА. МЛИН.

М е л ь н и к і й о г о д о ч к а.

М е л ь н и к

Отож усі ви, молоді дівчата,
Усі дурні. Якщо вже підвернувся
Вам чоловік завидний, не простий,
То спробуйте до себе прив'язати
Обачністю своєї поведінки.
Являючи то ласку, то суворість,
Заманюйте і мову про весілля
Заводьте обережно — а найбільше
Ви бережіть свою дівочу честь,
Немов безцінний скарб; бо вже її —
Як слово — упустивши, не повернеш.
Якщо ж нема надії на весілля,
То можна чи для рідних, чи для себе
Якийсь бариш, якусь маленьку користь
Та вигадать; подумати потрібно:
"Не вічно ж буде він мене любить
І балувать". — Та ні! Не здатні ви
Замислитись про добру справу! Зразу ж
В руках його дурієте; ви раді
Усе робить для нього задарма;
Ви ладні цілий день висіть на шиї
У милого дружка, — а милий друг
Дивись і зник, і слід пропав; а ви
Лишилися ні з чим. Бо нерозумні!
Чи я не говорив тобі сто раз:
Гей, донечко, дивись; не будь дурною,
Своє неждане щастя не прогав!
Тримай міцніше князя, та себе
Не дай занепастити. — Що ж насправді?..
Сиди тепер та бідкайся за тим,

Чого вже не повернеш.

Д о ч к а

Та чому ти

Так впевнений, що кинув він мене?

М е л ь н и к

Чому, чому? та скільки раз на тиждень,

Бувало, до млина він приїжджав?

Га? Кожен день, а інколи і двічі —

А потім став бувати рідше, рідше,

І ось уже пішов дев'ятий день,

Як ми його не бачили. Що скажеш?

Д о ч к а

Він зайнятий; турбот багато має.

За нього, як за мельника, не буде

Трудитися вода. Говорить він,

Що із усіх його труди найважчі.

М е л ь н и к

Так, вір йому. Коли князі працюють?

І що їх труд? зайців ганяти в полі,

Бенкетувать, та кривдити сусідів,

Та умовляти вас, дурних дівчат.

Він сам працює тяжко, бідолашний!

За мельника ж — вода!.. а я спокою

Не маю ані вдень, ані вночі.

То тут, то там порядкувати треба;

Де гниль, де протікає. От якби

Змогла ти гроші випросить у князя,

Зумів би я полагодити млин.

Д о ч к а

Ах!

М е л ь н и к

Що таке?

Д о ч к а

Я чую в полі тупіт

Його коня... Він, він!

М е л ь н и к

Не забувай

Моїх порад хоча б сьогодні, дочко...

Д о ч к а

Ось він, ось він!

Входить к н я з ь. Конюший веде геть його коня.

К н я з ь

Добридень, любко мила!

Здоров будь, мельник.

М е л ь н и к

Милостивий князю,

Ласкаво просимо. Давно, давно

Не бачили ми ваші ясні очі.

Піду, зготую щось похачувати.

(Іде геть.)

Д о ч к а

Нарешті і про мене ти згадав!

Не соромно тобі так довго мучить

Мене пустою мукою чекання?

Чого я лиш не думала про тебе?

Яким себе я жахом не лякала?

То думала, що кінь тебе заніс

В болото чи провалля, що ведмідь

Тебе у лісі темному здолав,

Що хворий ти, що розлюбив мене —

Та слава богу! ти живий-здоровий

І, як раніше, любиш ти мене;

Чи правду я кажу?

К н я з ь

Так, світе мій,

Іще сильніше.

К о х а н к а

А проте чомусь

Сумний ти; що з тобою?

К н я з ь

Я сумний?

Та це тобі здалося. Я веселий

Завжди, коли тебе лиш бачу.

В о н а

Ні.

Коли веселий ти, то ще здаля

Летиш і кличеш: де моя голубка,

Чим зайнята вона? а там цілуєш,

Питаючи: чи рада я тобі,

Чи виглядала я тебе так рано.

А зараз — мовчки слухаєш мене,

Не обіймаєш, не цілуєш в очі.

Стривожений ти чимось, певне. Чим же?

Невже на мене сердишся за щось?

К н я з ь

Не хочу я даремно удавати

Безхмарну радість. Справді, в серці сум

Ховаю я — і ти його не можеш

Ні ласками любовними розвіять,

Ні притлумить, ні навіть розділить.

В о н а

Та боляче мені твою журбу

Не поділять — відкрий мені причину.

Дозволиш — буду плакати; не дозволиш —

Ні слізкою тобі не досаджу.

К н я з ь

Чого чекати? чим скоріш, тим краще.

Сама ти знаєш, мила, що на світі

Нема міцного щастя: ні краса,

Ні знатний рід, ні сила, ні багатство,

Ніщо втекти не може від біди.

І ми також, голубко, — чи не так?

Щасливі ми були; принаймні я

Щасливий був твоїм коханням щирим.

Хоч що б мені судилося на світі,

Де б я не був, ніколи не забуду

Тебе, кохана; те, що я втрачаю,
Ніщо мені не зможе замінить.

В о н а

Я слів твоїх іще не розумію,
А вже боюсь. Загрожує нам доля,
Для нас готує невідоме горе,
Розлуку, найскоріше.

К н я з ь

Ти вгадала.
Розлука нам судилась у житті.

В о н а

Хто нас розлучить? Та хіба не можу
Я йти куди завгодно за тобою?
Я одягнуся хлопчиком. Я буду
Тобі служити в дорозі, у поході
Чи на війні — війни я не боюсь —
Лиш бачити б тебе. Ні, ні, не вірю.
Мої думки ти вивідати хочеш,
Або невдало, князю, ти жартуєш.

К н я з ь

Мені сьогодні зовсім не до жартів,
Думок твоїх вивідувати не хочу,
Ні в дальню путь, ні на війну не їду —
Лишаюсь вдома, та повинен я
З тобою розпрощатися навіки.

В о н а

Чекай, тепер усе я розумію...
Ти женишся.
Князь мовчить.
Ти женишся!..

К н я з ь

Ну, що ж?
Сама ти розсуди. Князі не вільні
Женитися, як інші, по любові,
А подругу для себе обирають,
Враховуючи вигоду чужу.

Твою печаль хай бог і час утішать.
Не забувай мене; візьми на згадку
Пов'язку — дай, тобі я одягну.
З собою також я привіз намисто —
Візьми його. Та батькові іще
Я гроші обіцяв. Віддай йому.
(Дає їй в руки мішок з золотом.)
Прощай.
В о н а
Чекай, тобі сказати маю
Не пам'ятаю що.

К н я з ь
Згадай.
В о н а
Для тебе
На все я ладна... ні не те... Постій —
Не можна, щоб навіки ти і справді
Мене покинуть міг... Усе не те...
Згадала я!.. Сьогодні у мені
Дитина ворухнулася під серцем.

К н я з ь
Як бути? Бідолашна! хоч для неї
Побережи себе; я не залишу
Без грошей ні дитини, ні тебе.
Із часом сам навідаюсь, можливо,
Побачить вас. Утішся, не сумуй.
Дай ще тебе, востаннє, обійму.
(Рушаючи.)
Х-ху! Скінчено — душі немов би легше.
Чекав я бурі, та на диво тихо
Все обійшлось.
(Іде геть.)
Вона лишається непорушною.

М е л ь н и к
(в х о д и т ь)
Запрошую вас щиро
На млин наш завітати... тільки де ж він?
Скажи, де князь? Чи ба, яка у тебе

Пов'язка! в самоцвітах дорогих!
Так і горить на сонці! А намисто!..
Дарунок царський. Благодійник наш!
А це що за мішок? чи це не гроші?
Та що ж ти, ніби вкопана, стоїш,
Не вимовиш ні слова? Може, ти
Від радості нежданної здуріла,
Або стовбняк скував тебе?

Д о ч к а
Не вірю,
Неправда це. Я так його любила.
Хіба він звір? Хіба у нього серце
Укрила вовча шерсть?

М е л ь н и к
Про кого ти?
Д о ч к а
Скажи, мій батьку, як могла його
Я прогнівить? хіба за тиждень цей
Моя краса пропала? чи його
Отрутою споїли?

М е л ь н и к
Що з тобою?
Д о ч к а
Татусю, він поїхав. Он він скаче! —
І я його, безумна, відпустила,
Йому за поли я не учепилась
І не повисла на узді коня!
Нехай би він з досади відрубав
Мені по лікті руки, хай би тут же
Він розтоптав мене своїм конем!

М е л ь н и к
Ти мариш!
Д о ч к а
Він сказав — князі не вільні
Женитися, як інші, по любові...
А вільні ж і божитися, і плакати,
Обманюючи нас, і обіцяють:

Тебе я повезу до себе в терем,
В світлицю потаємну, одягну
В узорчасту парчу, у оксамит.
І молодих дівчат навчати вільні
Опівночі на свист їх прокидатись
І до зорі гуляти за млином.
Князівське серце наші біди тішать
Недовго, а тоді вже прощавай,
Голубонько, лети, куди захочеш,
Люби, кого зумієш.

М е л ь н и к

Он то як.

Д о ч к а

Та хто ж вона, розлучниця моя?
Дізнаюсь я. Я злодійці скажу:
Відстань від князя, — бачиш, дві вовчиці
В одній ярузі не живуть.

М е л ь н и к

Дурна!

Якщо вже наречену він обрав,
Хто може стати князю на заваді?
Чи я ж не говорив тобі...
Д о ч к а
І міг він
Прощатися зі мною, мов порядний,
І дорогі дарунки дарувать,
І гроші! ніби викупить себе
Хотів, чи посріблити мій язик,
Щоб я мовчала, щоб недобра слава
До вух його дружини не дійшла.
Ось бачиш, — я забула, — він звелів
Тобі віддати срібло це, за те,
Що був із ним привітним, що дочці
Не заважав з ним плутатись, що ти
Давав їй волю...Ось тобі платня
За цю ганьбу.

(Віддає йому мішок.)

Б а т ь к о

(в сльозах)

До чого я дожив!
Що бог привів почути! Гріх тобі
Так батькові своєму докоряти.
Одне дитя у мене ти на світі,
Одна відрада в старості моїй.
Як міг тебе не балувати я?
Бог покарав за те, що легковажно
Я батьківський обов'язок забув.

Д о ч к а
Ох, душно! Те намисто шию давить,
Мов на мені не перли, а змія,
Змія холодна.
(Рве з себе перли.)

М е л ь н и к
Схаменись.

Д о ч к а
Отак би
Я розірвала ту змію прокляту,
Ту злодійку, розлучницю мою!

М е л ь н и к
Ти мариш, справді, мариш.

Д о ч к а
(знімає з себе пов'язку)
Ось вінець мій,
Вінець ганебний! ось чим повінчав
Лукавий ворог нас, коли зреклася
Я усього, чим перше дорожила.
Ми розвінчались. — Згинь же, мій вінець!
(Кидає пов'язку в Дніпро.)
Тепер всьому кінець.
(Кидається в річку.)
С т а р и к
(падаючи)
О горе, горе!

КНЯЖИЙ ТЕРЕМ

Весілля. М о л о д і сидять за столом.
Г о с т і. Х о р д і в ч а т.

С в а т

Щасливо ми весілля відгуляли.
Тож слався, князь з княгинею своєю.
Дай бог вам жити в мирі та любові,
А нам частіш у вас бенкетувать.
Чому ж, дівчата красні, ви замовкли?
Чому ж то ви, лебедоньки, принишкли?
Чи всі пісні ви вже переспівали?
Чи горлечка від співу пересохли?

Х о р

Сватонько, сватонько,
Нетямущий сватонько!
По молоду їхали,
У город заїхали,
Поливали з бочки
Пивом огірочки,
Тинові вклонилися,
Вереї молилися:
Порятуй у лишеньку,
Покажи доріженьку
Як нам далі їхати.
Сватонько, порадуй —
Грошки викладуй.
В гаманцю ті гроші носяться,
До дівчат у руки просяться.

С в а т

Та й вибрали ж ви пісню, цокотухи!
Ось вам, візьміть та не глузуйте з свата.
(Роздає дарунки дівчатам.)

О д и н г о л о с

По камінчиках та по пісочку
Пробігала між вербами річка,
А в тій річці гуляють дві рибки,
Дві маленькі, дві бистрі плотвички.
А чи чула ти, рибко-сестрице,

Про сумні річкові наші вісті?
Як топилася дівчина красна,
Проклинаючи милого друга.

С в а т
Дівчата! Схаменіться! Що за пісня?
Вона, здається, зовсім не весільна.
Та хто ж цю пісню вибрав? га?

Д і в ч а т а
Не я —
Не я — не ми...

С в а т
А хто ж її співав?
Зніяковілі дівчата шепочуться.

К н я з ь
Я знаю хто.
(Встає з-за столу і говорить тихо конюшому.)
Вона сюди прокралась,
То виведи її. А ще дізнайся,
Хто смів її впустити.

Конюший підходить до дівчат.
К н я з ь
(сідає, про себе)
На весіллі
Вона зробити може стільки крику,
Що не знайду я місця, щоб сховатись
Від сорому.

К о н ю ш и й
Я не знайшов її.

К н я з ь
Шукай. Вона, я знаю, тут. Вона
Цю пісню проспівала.

Г і с т ь
Що за мед!

І в голову, і в ноги так і б'є —
Та жаль: гіркий. Його б підсолодити.
Молоді цілуються. Чути слабкий крик.

К н я з ь
Вона! ось крик її ревнивий.
(Конюшому.)
Що?
К о н ю ш и й
Я не знайшов її ніде.

К н я з ь
Дурний!

Д р у ж к о
(встаючи)
Чи не пора віддати княгиню князю
Та хмелем посипати молодих?
Всі встають.

С в а х а
Звичайно, час. Подайте півня їм.

Молодих годують смаженим півнем, потім
посипають хмелем — і ведуть в спальню.

С в а х а
Княгине душенько, не плач, не бійся,
Покірна будь.

Молоді ідуть у спальню, гості всі розходяться,
окрім свахи і друга.

Д р у ж к о
Де чарочка? Всю ніч
Під вікнами я буду роз'їжджати,
Тож не завадить випити іще.

С в а х а
(наливає йому чарку)
На, випий на здоров'я.

Д р у ж к о
Ух! спасибі.
Все добре, чи не правда, обійшлося?
Весілля хоч куди.

С в а х а
Так, слава богу,
Все добре — та не добре лиш одне.

Д р у ж к о
Що саме?
С в а х а
Не весільну зовсім пісню
Дівчата проспівали під кінець.

Д р у ж к о
Такі вже ті дівчата — неодмінно
Щось та встругнуть. Чи чувана це річ —
Псувать кінець князівського весілля?
Піду, мабуть, сідати на коня.
Прощайте, кумо!
(Іде геть.)

С в а х а
Серце не на місці!
Невчасно ми затіяли весілля.

СВІТЛИЦЯ

К н я г и н я і м а м к а.

К н я г и н я
Сурмлять, здається?.. Ні, він все не їде.
Ой, матінко, як нареченим був,
Від мене ні на крок він не відходив,
Очей не зводив з мене. А тепер
Женився, і усе пішло не так.
Тепер мене ранесенько розбудить
І вже велить коня собі сідлать.
Бог знає де до ночі пропадає;
Повернеться, немов би через силу

Ласкаве слово скаже, та іще
Рукою по щоці мене поплеще.

М а м к а

Княгинечко, таж чоловік — що півень:
Кири куку! мах-мах крильми і геть.
А жінка, ніби квочка бідолашна,
Лишається висиджувать курчат.
Ще поки він жених — не відстає,
Не їсть, не п'є, не може надивитись.
А одружився — і пішли турботи.
То скаче він відвідати сусіда,
То з соколами їде полювати,
То на війну лихий його несе,
Туди, сюди — а вдома не сидить.

К н я г и н я

Як думаєш? а може він завів
Собі коханку?

М а м к а

Годі, не гріши.
Хіба тебе він зможе проміняти?
Усім взяла ти: статністю, красою,
І звичаєм, і розумом. Подумай:
У кому б він знайшов, як не в тобі,
Такий безцінний скарб?

К н я г и н я

Коли б то бог
Почув мої розпачливі молитви
І дарував дітей! Тоді б змогла
До себе прив'язати чоловіка...
А! повен двір мисливців. Повернувся
Мій чоловік. Чому ж його не видно?

Входить л о в ч и й.

Що князь, де він?

Л о в ч и й

Додому наказав
Від'їхати нам.

К н я г и н я
А де він сам?

Л о в ч и й
Лишився
У лісі біля берега Дніпра.

К н я г и н я
І князя ви насмілились лишити
На самоті; які старанні слуги!
Ану ж назад вертайтеся негайно!
Скажіть йому, що я прислала вас.

Ловчий іде.
О боже мій! у лісі серед ночі
І дикий звір, і лютий чоловік,
І лісовик блукає — чи далеко
Тут до біди? Скоріше засвіти
Під образами свічку.

М а м к а
Вже біжу...

ДНІПРО. НІЧ.

Р у с а л к и
З глибокого дна,
З прохолоди й пітьми
Під місяцем грітись
Спливаємо ми.
Любо, сестри, нам ночами
Дно дніпрове покидать,
Любо сильними руками
Товщу річки розтинать,
Випливати на укуси,
Хороводи там водить
І зелені, мокрі коси
Вітерцем нічним сушить.

О д н а
Тихше, тихше! під кущами

Щось ховається у млі.

Д р у г а

Поміж місяцем і нами

Хтось блукає на землі.

Ховаються.

К н я з ь

Знайомі, серцю пам'ятні місця!

Я впізнаю навколишні предмети —

Ось млин старий! Та він вже розвалився;

Веселий шум коліс його замовк

І жорна зупинились; мельник, певне,

Помер давно, оплакавши дочку.

Була тут стежка — заросла травною,

Давно-давно сюди ніхто не ходить;

Тут був садок з парканом — то невже він

Розрісся у оцей зелений гай?

А ось і дуб той самий, заповітний,

Де вперше я тримав її в обіймах...

Чи це можливо?..

Іде до дерева, листя опадає.

Що це значить? листя,

Побліднувши, звернулося і з шумом

Посипалось на голову мені.

І дуб стоїть оголений і чорний,

Мов дерево прокляте.

Входить с т а р и к в лахмітті.

С т а р и к

Ну, здоров,

Мій зятю.

К н я з ь

Хто ти?

С т а р и к

Я тутешній ворон.

К н я з ь

Це мельник, боже мій!

С т а р и к

Який я мельник!

Я млин продав запічним бісенятам,
А грошики віддав на схов русалці,
Моїй дочці, що тут колись втопилась.
Вони в піску Дніпра-ріки зариті,
Їх рибка одноока стереже.

К н я з ь

Нещасний втратив глузд. Його думки
Розсіяні, мов хмари після бурі.

С т а р и к

Чому до нас ти вчора не приїхав?
Тут був бенкет, на тебе ми чекали.

К н я з ь

Чекали? Хто?

С т а р и к

Хто ж міг чекать? дочка.
Ти знаєш, я на все дивлюсь крізь пальці
І волю вам даю: сиди вона
З тобою хоч всю ніч, до третіх півнів,
Ні слова не скажу.

К н я з ь

Нещасний мельник!

С т а р и к

Який я мельник, знов кажу тобі,
Я ворон, а не мельник. От пригода:
Коли у річку кинулась вона
(Ти пам'ятаєш?), я за нею слідом
Хотів стрибнути з кручі, та відчув,
Як два крила у мене за плечима
З'явилися зненацька і мене
Утримали в повітрі. Я з тих пір
То там, то тут літаю; то клюю
Усяку падаць я, то на могилці
Сиджу та каркаю.

К н я з ь

Як жаль мені його!

Хто ж за тобою дивиться тепер?

С т а р и к

Старий я став і трохи пустотливий.

Та, дякувати богу, наглядає

Русалочка за мною.

К н я з ь

Хто?

С т а р и к

Онучка.

К н я з ь

Його не зрозумієш. Тут, у лісі

Ти з голоду помреш, чи звір тебе

Заїсть, старий. Чи підеш в терем мій

Зі мною жити?

С т а р и к

В терем твій? О ні!

Заманиш, та й задушиш потихеньку

Мене намистом. Тут я хоч живий

І вільний. Ні, у терем не піду.

(Іде геть.)

К н я з ь

І я у цьому винний! Справді страшно

Згубити розум. Краще б він помер,

Бо до мерця існує хоч повага.

За нього люди моляться. І смерть

З ним кожного рівняє. А безумний

Людиною вже бути перестає.

Даремно знає мову він, словами

Не здатний управляти. Впізнає

У ньому брата звір. Глузують люди,

Всяк може скривдить, бог його не судить.

Нещасний старче! знову у мені

Розкаяння роз'ятрилися муки!

Л о в ч и й

Ну, ось і князь. Нарешті відшукали!

К н я з ь

Чому ви тут?

Л о в ч и й

Княгиня нас послала,

Хвилюючись за вас.

К н я з ь

О, як набридло

Постійне піклування! ніби я

Дитина, що без няньки ані кроку?

(Іде геть.)

Р у с а л к и показуються над водою.

Р у с а л к и

Може, спробуймо догнати

В полі вершників отих,

Свистом коней налякати,

А людей піднять на сміх?

Тільки пізно. Роси впали,

Гай зелений спохмурнів,

Півні в селах проспівали,

За горою місяць сів.

О д н а

Почекаймо ще, сестрице.

Д р у г а

Ні, пора, пора, пора.

Виглядає нас цариця,

Мудра й стримана сестра.

Зникають.

ДНІПРОВЕ ДНО

Терем русалок.

Р у с а л к и прядуть біля своєї цариці.

С т а р ш а р у с а л к а

Облиште прости, сестри. Сонце сіло.
Засяяв світла місячного стовп.
Спливайте на поверхню погуляти,
Та нині там нікого не чіпайте.
Не смійте лоскотати перехожих
І напихати неводи рибалок
Травною й баговинням, та дітей
До рибок не заманюйте у воду.
Входить р у с а л о ч к а.
Де ти була?

Д о ч к а
Виходила на землю
До дідуся. Все просить він мене
Із дна ріки зібрати йому ті гроші,
Що він колись у воду пожбурляв.
Я довго їх шукала, та біда:
Які вони із себе — я не знаю.
Та все ж таки я винесла йому
Велику жменю гарних перлівниць.
Він дуже їм зрадів.

Р у с а л к а
Безумний скнара!
Послухай, дочко. Я на тебе нині
Надіюся. На берег наш прийти
Повинен чоловік. Підстережи
І, як помітиш, підійди до нього.
Він батько твій.

Д о ч к а
Той самий, що тебе
Покинув і на іншій оженився?

Р у с а л к а
Той самий; підлеститися зумій
І розкажи все те, що ти від мене
Дізналась про народження своє.
Про мене теж. Якщо ж спитає він,
Чи я його забула, говори,
Що досі пам'ятаю і люблю,

Що жду його до себе. Зрозуміла?

Д о ч к а

О, так.

Р у с а л к а

Тоді іди.

(Одна.)

З тих давніх пір,

Як в розпачі я кинулась у воду

Зневаженою дівчиною, з часу,

Коли я у Дніпрі опам'яталась

Русалкою могутньою, щодня

Я думала про помсту і, здається,

Сьогодні дочекаюся її.

БЕРЕГ

К н я з ь

Мене до цих печальних берегів

Немов би манить невідома сила.

Тут все мені нагадує минуле,

Моїх юнацьких незабутніх літ

Улюблену, хоч невеселу повість.

Колись мене кохання тут чекало,

Гаряча, безкорислива любов;

Яким я був щасливим! Як я міг

Відмовитись від щастя?! О, безумець!..

Багато різних спогадів, думок

В мені вчорашня зустріч оживила.

Нещасний батько! безпорадна старість!

Можливо, знову я його зустріну

І зможу ще його переконати

До нас переселитись...

Р у с а л о ч к а виходить на берег.

Що я бачу!

Ти звідкіля, дитино, узялась?

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович